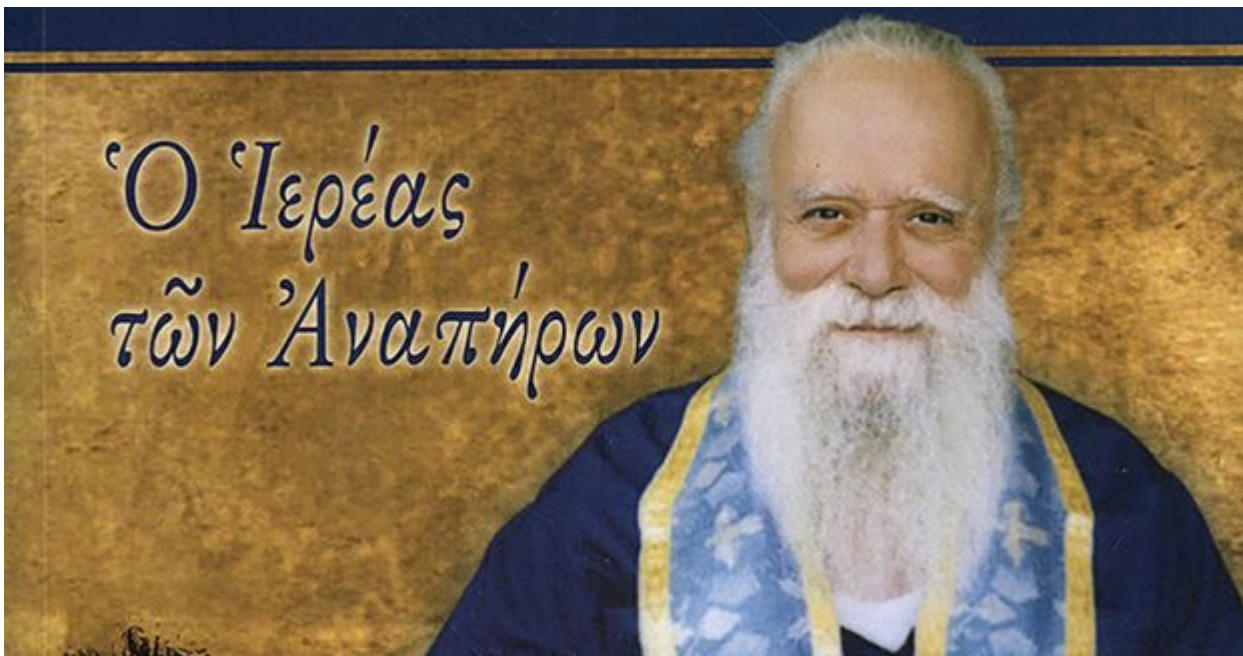
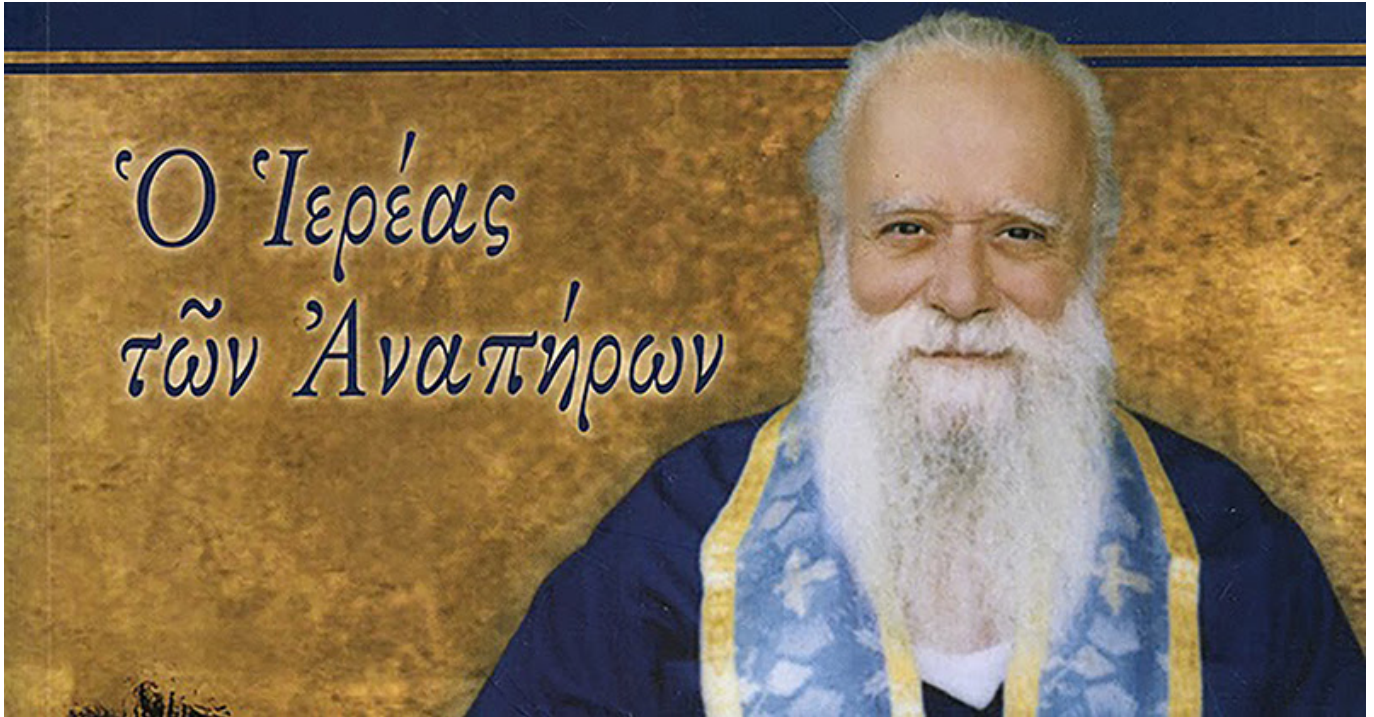

9 Οκτωβρίου 2018

Αφιέρωμα στον ιερέα των αναπήρων π. Θησέα Κυπριώτη, από το «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Ήταν ένας άνθρωπος πραγματικά χριστοφόρος. Ένας λειτουργός του Χριστού, που ήξερε μόνο να μιλάει για τη χάρη Του και να έχει την χαρά Του.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Μία ιδιαίτερη εκδήλωση, πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Κυριακή 7 Οκτωβρίου, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Πρόκειται για ένα αφιέρωμα στον Ιερέα των Αναπήρων, μακαριστό π. Θησέα Κυπριώτη, εφημέριο του Εθνικού Ιδρύματος Αναπήρων στα Ν. Λιόσια, που εκοιμήθη το 2006.

Στην εκδήλωση συμμετείχαν και μίλησαν για τον μακαριστό π. Θησέα, ο Αρχιμανδρίτης Μάρκελλος Καμπάνης, η κα Πελαγία Καλημέρη, Εκπρόσωπος του φιλανθρωπικού Σωματίου φίλων του Εθνικού Κέντρου Αποκατάστασης (ΕΚΑ) και πνευματικό τέκνο του ιερέως και η κα Ελένη Πλιάτσικα, Πνευματικό τέκνο του π. Θησέα, ενώ διαβάστηκε και η εισήγηση του κ. Αναστάσιου Μερκούρη, Διευθυντή του Ειδικού Σχολείου Ιλίου, που απουσίαζε για λόγους υγείας.

Προβλήθηκε οπτικοακουστικό υλικό με εικόνες από την ζωή και το έργο του, που επιμελήθηκε ο Σύλλογος «Βηθεσδά».

Αρχιμανδρίτης Μάρκελλος Καμπάνης

Κάνοντας την εισαγωγή της εκδήλωσης και παρουσιάζοντας τους ομιλητές της, ο π. Μάρκελλος εξιστόρησε την γνωριμία του με τον π. Θησέα και στη συνέχεια με τους ανθρώπους που βρέθηκαν πολύ κοντά του και για πολλά χρόνια.

Ως καταστάλαγμα της εμπειρίας του από τον μακαριστό ιερέα, υπογράμμισε πριν δώσει τον λόγο στους προσκεκλημένους, ότι ο π. Θησέας ήταν ένας άνθρωπος πραγματικά χριστοφόρος.

Ένας λειτουργός του Χριστού, που ήξερε μόνο να μιλάει για τη χάρη Του και να έχει την χαρά Του.

*Αναστάσιος Μερκούρης,
Διευθυντής του Ειδικού Σχολείου Ιλίου*

Εισήγηση Αναστάσιου Μερκούρη

Ακολούθησε η ομιλία του κ. Αναστάσιου Μερκούρη, Διευθυντή του Ειδικού Σχολείου Ιλίου, που επειδή απουσίαζε για λόγους υγείας, ανέγνωσε ο Φιλόλογος κ.

Γιώργος Ορφανόπουλος.

Όταν φέρνουμε στην θύμηση μας τον π. Θησέα Κυπριώτη, σημείωνε, μια εικόνα κυριαρχεί στο νου και την καρδιά μας, η εικόνα του λειτουργού του Υψίστου. Γιατί η ζωή του είναι άρρηκτα δεμένη με το Ναό.

Γλυκός, πράος, ειρηνικός, όπως και στην καθημερινότητα του. Οι λειτουργίες του, σωστές μυσταγωγίες, είχαν τον αέρα της επουράνιας βασιλείας.

«Ο λόγος του για τους αναπήρους αδελφούς του, έπιανε τόπο. Ότι και να έλεγε, είχε βιωθεί πρώτα από τον ίδιο. Πληθωρικός σαν λειτουργός, στον λόγο αμέριμνος και μακροσκελής, μα μεστός, απλός και πολύ εκφραστικός.

Η προφητική παρουσία του μακαριστού π. Φιλοθέου Ζερβάκου στη ζωή του ανήμπορου και ανίατου Ιερέα, υπήρξε καταλυτική για τη σχέση του με τον Θεό και τους ανθρώπους.»

Οδηγήθηκε γρήγορα, στην αποδοχή του θελήματος του Θεού και τότε αντιστράφηκαν οι όροι. Δεν κυριαρχούσε το «πότε θα γίνω καλά», αλλά «τι θα κάνω τώρα, πως θα διακρίνω το θέλημα του Θεού και πως θα ανταποκριθώ σε αυτό».

Παρέμεινε στην διακονία του και τα καθήκοντα του εφημερίου, μέχρις εξαντλήσεως του ορίου ηλικίας. Συνειδητοποίησε, ότι μόνο κοντά στον Χριστό και μαζί με τον Χριστό, ο άνθρωπος πραγματώνει τον σκοπό της ύπαρξης του.

Μεριμνούσε αδιαλείπτως για τον τακτικό εκκλησιασμό, όλων των αναπήρων. Η πίστη για την αναγκαιότητα του εκκλησιασμού, η επιμονή του στο να οδηγούνται εκείνοι που θέλουν μα δεν έχουν τη σωματική δυνατότητα να πάνε στη θεία Λειτουργία, ενέπνευσε πολλούς ανθρώπους που είχε στην πνευματική του καθοδήγηση.

«Ο π. Θησέας έμεινε χωρίς Ενορία, αλλά απέκτησε πολλούς ενορίτες. Έμεινε χωρίς πρόσθετους οικονομικούς πόρους, έγινε όμως πλούσιος εν Χριστώ και ευεργέτησε πολλούς. Παρέμεινε ανάπηρος, αλλά ανέστησε πολλούς. Ελεήθηκε από τον Θεό και έγινε αιτία να ελεηθεί πλήθος ανθρώπων.»

Πελαγία Καλημέρη

*Εκπρόσωπος του φιλανθρωπικού Σωματίου φίλων του Εθνικού Κέντρου
Αποκατάστασης (ΕΚΑ) και πνευματικό τέκνο του ιερέως*

Στη συνέχεια έλαβε το λόγο η κα Πελαγία Καλημέρη, Εκπρόσωπος του φιλανθρωπικού Σωματίου φίλων του Εθνικού Κέντρου Αποκατάστασης (ΕΚΑ) και πνευματικό τέκνο του ιερέως.

Όπως τόνισε:

«Πως μπορεί να ξεχάσει η καρδιά και το μυαλό, την έκδηλη χαρά και συγκίνηση με την οποία μας υποδεχόταν πάντα, όταν εμείς αδύναμοι καταφεύγαμε κι αφηνόμαστε στο πέλαγος της πατρικής του στοργής, βρίσκοντας κατανόηση, παρηγοριά, στήριξη.

Πως μπορεί να ξεχάσει την δύναμη της προσευχής του, που μας εμφύσησε την φιλαδελφία, μας σκέπαζε και μας δυνάμωνε ακόμα κι όταν είμαστε μακριά του.»

Όλη η βιωτή του π. Θησέα, ήταν πορεία θυσιαστικής αγάπης, αδιάλειπτης διακονίας στον άνθρωπο, στον πονεμένο πλησίον, στον Κύριο.

Αυτή ήταν η πορεία του που την βάδισε με ταπείνωση, υπομονή, ελεημοσύνη, ένθερμο ζήλο για την λειτουργική ζωή.

Το πολυπαθές σώμα του, παρά τους πόνους και την ταλαιπωρία της αναπηρίας,

παρά την δυσκολία της κίνησης, ανέβαινε ασταμάτητα τους ορόφους του Ιδρύματος, οργώνοντας του διαδρόμους και τους θαλάμους.

Κι όπως περιέγραψε η ομιλήτρια ολοκληρώνοντας:

«Παρηγορούσε, εξομολογούσε για ώρες, κοινωνούσε τους ασθενείς, έσκυβε πάνω από τον καθένα χωριστά.»

*Ελένη Πλιάτσικα,
Πνευματικό τέκνο του π. Θησέα*

Κλείνοντας την εκδήλωση, μίλησε η κα Ελένη Πλιάτσικα, Πνευματικό Τέκνο του μακαριστού ιερέα.

Όπως ομολόγησε, ήταν ευλογία Θεού για την ίδια και τον σύζυγο της, να γνωρίσουν στην αρχή της έγγαμης ζωής τους, τον π. Θησέα, που αποτέλεσε σταθμό στη ζωή τους.

Γνωρίζοντας τον, συνειδητοποίησαν το νόημα της φράσης «ο Θεός είναι Αγάπη». Ήταν το στήριγμα τους στις δυσκολίες τους.

Και συμπλήρωσε καταλήγοντας:

«Με την αγόγγυστη υπομονή του, έγινε ο ίδιος φωτεινό παράδειγμα για όλους. Και η Πρεσβυτέρα του, με την ίδια υπομονή και την πολύ της αγάπη, φρόντιζε ακούραστα τον π. Θησέα. Χωρίς εκείνη, το έργο του θα ήταν ακόμα πιο δύσκολο.»

Ο π. Θησέας Κυπριώτης (1920-2006)

Οπ. Θησέας γεννήθηκε το 1920 στο χωριό Καμάρα της Κέρκυρας. Οι ευσεβείς γονείς του, Σπυρίδων και Αλεξάνδρα Κυπριώτη απέκτησαν έξι παιδιά.

Από μικρός αγάπησε τη λατρευτική ζωή. Πήγαινε νωρίς στην εκκλησία, μαζί με τον ιερέα. Είχε μάθει την Θ. Λειτουργία απ' έξω και ονειρευόταν να γίνει ιερέας.

Στα 16 -17 του χρόνια πήγε στο στρατό. Κατετάγη στο ναυτικό. Μία βαριά πλευρίτιδα τον έβγαλε εκτός υπηρεσίας και στην συνέχεια εκτός στρατού. Η επιθυμία να γίνει ιερέας ξανάναψε μέσα του. Στην ηλικία των 30 ετών πήγε στην Ιερατική Σχολή Βελλάς και άρχισε τις σπουδές. Ακολούθησαν ο γάμος και η χειροτονία.

Τέσσερα χρόνια υπηρέτησε τους χωρικούς με όλη του τη καρδιά ο π. Θησέας. Λειτουργίες, κηρύγματα, κατηχητικά. Είχε γίνει η ψυχή του χωριού! Ο πατέρας του.

Και τότε, τέλη του 1960 ήλθε η νέα δοκιμασία, πιο μεγάλη αυτή την φορά. Χτύπησε την σπονδυλική του στήλη. Δεν μπορούσε να σηκωθεί. Τον πήγαν στην Κέρκυρα και από κει στην Αθήνα, στον Ερυθρό Σταυρό, όπου νοσηλεύτηκε περίπου ένα χρόνο σχεδόν μόνος του χωρίς ιδιαίτερη περιποίηση και χωρίς βελτίωση. Η πρεσβυτέρα έμεινε στο χωριό με τα τρία παιδιά. Το πιο μικρό ήταν μόλις 40 ημερών.

Και τότε κάποιος τούς βοήθησαν να πάνε στην Ελβετία, όπου και τον χειρουργήσαν. Όταν γύρισαν από την Ελβετία νοσηλεύτηκε στο Κέντρο Αποκατάστασης Πολιτών Αναπήρων στο Ψυχικό (ΚΑΠΑΨ).

Όμως ο π. Θησέας ανυπομονούσε να γυρίσει στο ποίμνιό του στο χωριό. Εκεί πηγαίνοντας σε ένα πανηγύρι έπεσε απ' το ζώο και τραυμάτισε και το άλλο πόδι. Αναγκαστικά επέστρεψε στο ΚΑΠΑΨ, αυτή την φορά οριστικά.

Στο ΚΑΠΑΨ έμεινε από το 1965 μέχρι το 1972, νοσηλεύτηκε και έκανε διάφορες χειρουργικές επεμβάσεις σε νοσοκομεία των Αθηνών, ενώ συγχρόνως λειτουργούσε στον Ναό και ενίσχυε τους αναπήρους. Στην συνέχεια μεταφέρθηκε με την οικογένειά του στο Εθνικό Ίδρυμα Αποκατάστασης Αναπήρων στα Νέα Λιόσια (Ίλιον).

Εκεί τους παραχώρησαν δύο δωμάτια όπου και στριμώχθηκε η οικογένεια, η δε

πρεσβυτέρα προσλήφθηκε σαν νοσοκόμα. Ο Ναός λειτουργούσε σε μία αίθουσα στον πάνω όροφο και αργότερα κτίσθηκε ο Ι. Ναός της Ζωοδόχου Πηγής, στον οποίο και λειτουργούσε μέχρι την συνταξιοδότησή του το 1993.

Δίπλα στο Ναό υπήρχε το εξομολογητήριο, όπου βρήκαν ανάπαυση αμέτρητες ψυχές. Και ο ανάπηρος π. Θησέας, σέρνοντας το πόδι του, έγινε ιερέας των αναπήρων.

Το 1993 ο π. Θησέας πήρε σύνταξη και μεταφέρθηκε με την πρεσβυτέρα στο Μενίδι σε σπίτι που αγόρασαν με δάνειο. Εκεί έκτισε και ένα μικρό εκκλησάκι όπου λειτουργούσε και δεχόταν και τα πνευματικά του παιδιά. Τα τελευταία έξι χρόνια της ζωής του έμεινε κατάκοιτος, έκανε πληγές και υπέφερε, αλλά δεν παραπονιόταν.

Ο π. Θησέας κοιμήθη στις 7 Φεβρουαρίου του 2006. Η ταφή έγινε στην ιδιαίτερή του πατρίδα, την Καμάρα Κέρκυρας.

Την εκδήλωση μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ: